Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ANGIE KIM

MIRACLE CREEK

LOCUL UNDE SE ÎNTÂMPLĂ MIRACOLE

TRADUCEREA:
DIANA BOTESCU și OANA PASCU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2020

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

INCIDENTUL 7

PROCESUL: ZIUA 1

YOUNG YOO 17
MATT THOMPSON 26
TERESA SANTIAGO 42
PAK YOO 52
MATT 62
YOUNG 69
MARY YOO 82
ELIZABETH WARD 92

PROCESUL: ZIUA 2

MATT 107
YOUNG 125
TERESA 139
ELIZABETH 158
MATT 176
MARY 198
JANINE CHO 202

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

PROCESUL: ZIUA 3

PAK 211
YOUNG 224
TERESA 243
ELIZABETH 255
YOUNG 272
MATT 281

PROCESUL: ZIUA 4

JANINE 297
MATT 301
YOUNG 309
MATT 325
ELIZABETH 339
MATT 352
TERESA 356
ELIZABETH 373
MATT 387
ELIZABETH 398
PAK 413
MARY 423
YOUNG 432

DUPĂ UN TIMP

YOUNG 451
MULȚUMIRI 459

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

UN AN MAI TÂRZIU

PROCESUL: ZIUA 1

Luni, 17 august 2009

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

YOUNG YOO

SE SIMȚEA CA O MIREASĂ în timp ce pășea în sala de judecată. Nunta ei fusese cu siguranță singura și ultima dată când o încăpere plină de oameni amuțise la intrarea ei și se întorsese să o privească. Dacă n-ar fi fost acea varietate de nuanțe de păr și frânturile de cuvinte rostite în timp ce înainta – *„Uite, proprietarii! Fiica lor a fost în comă luni la rând, biata de ea. El este paralizat, cât de groaznic!"* – ar fi zis că se afla în continuare în Coreea.

Mica sală de judecată chiar semăna cu o biserică veche, cu băncuțe scârțâitoare din lemn pe ambele părți. Își ținu capul în jos, așa cum o făcuse și la nunta ei, cu 20 ani în urmă. Nu era obișnuită să fie în centrul atenției, drept urmare, i se părea greșit. Modestia și invizibilitatea erau valorile soțiilor, nu notorietatea și ostentația. Oare nu acela era motivul pentru care miresele purtau voaluri, pentru a le proteja de privirile celorlalți și pentru a masca roșeața din obrajii lor? Aruncă o privire în jur. În dreapta, în spatele procurorului, văzu chipurile familiare ale familiilor pacienților lor.

Pacienții nu se reuniseră cu toții decât o singură dată, în luna iulie a anului precedent, la prezentarea organizată în fața hambarului, când soțul ei deschisese ușile pentru a le arăta camera ce fusese proaspăt vopsită bleu.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

—*Acesta,* le spusese Pak cu mândrie, *este Submarinul Miracol. Oxigen pur. Presiune mare. Vindecăm împreună.*

Toți îl aplaudaseră, iar mamele plânseseră. Aceleași persoane se aflau acum acolo, sobre, cu chipurile lipsite de speranța unui miracol, care fusese înlocuită de curiozitatea tipică oamenilor care caută tabloidele în timp ce așteaptă la coadă. Curiozitate combinată cu milă, dar nu era sigură dacă era vorba despre milă pentru ea sau milă pentru ei înșiși. Se așteptase să vadă furie pe fețele lor, în schimb ei îi zâmbeau în timp ce trecea pe lângă ei, iar ea fu nevoită să-și reamintească faptul că era și ea o victimă, nu un acuzat, nu persoana pe care o învinovățeau pentru explozia care omorâse doi pacienți. Își repeta în gând ceea ce Pak îi spusese zi de zi, și anume că absența lor din hambar în acea seară nu reprezentase cauza incendiului și că, chiar dacă ar fi stat acolo cu pacienții, tot nu ar fi putut preveni explozia. Încercă să le zâmbească și ea. Era conștientă de faptul că sprijinul lor era un lucru bun, dar considera că nu-l merita, asemenea unui premiu câștigat prin trișare. Astfel, în loc să o încurajeze, o făcea să se îngrijoreze că Dumnezeu avea să vadă și să îndrepte acea nedreptate și că avea s-o facă să plătească pentru minciunile ei într-un alt mod.

Odată ajunsă în dreptul balustradei din lemn, Young se luptă cu impulsul de a sări peste și de a se așeza la masa apărării. În schimb, se așeză alături de familia ei, în spatele procurorului, lângă Matt și Teresa, două dintre persoanele care fuseseră blocate în Submarinul Miracol în acea seară. Nu-i mai văzuse de foarte mult timp, din spital. Dar nimeni nu salută, toți aveau privirile ațintite în podea. Ei erau victimele.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

TRIBUNALUL se afla în Pineburg, orașul de lângă Miracle Creek[1]. Era ciudat cum numele nu erau deloc reprezentative pentru realitatea acelor locuri. Miracle Creek nu părea genul de loc în care se întâmplau miracole, decât dacă puneai la socoteală faptul că era un miracol că oamenii trăiseră acolo de ani la rând fără a înnebuni de plictiseală. Denumirea și posibilitatea de a profita de pe urma acestui nume (plus prețul scăzut al terenului) îi atrăseseră acolo, în ciuda faptului că nu mai locuiau alți asiatici în acea zonă și probabil nici alți imigranți. Era situat la o oră de Washington D.C., un drum ușor de parcurs cu mașina pentru a scăpa de concentrațiile dense de modernitate, precum Aeroportul Dulles, dar avea acea atmosferă izolată de sat aflat la mare distanță de civilizație, ca și când ar fi făcut parte dintr-o altă lume. Avea poteci neasfaltate în loc de trotuare, vaci în loc de mașini și hambare ponosite din lemn în loc de zgârie-nori din oțel și sticlă. Îți dădea senzația că pășești într-un film alb-negru. Când ajunsese acolo pentru prima dată, lui Young locul i se păruse uzat și abandonat și o făcuse să-și dorească să se scotocească de gunoaie prin buzunare și să le arunce cât mai departe.

În ciuda numelui său banal și a proximității față de Miracle Creek, Pineburg era fermecător, cu străduțele sale înguste pavate cu piatră cubică și magazinele sale în stil rustic, fiecare vopsit într-o altă culoare vie. Șirul de magazine de pe Strada Principală îi aminteau lui Young de piața ei preferată din Seul, cu rândurile sale legendare de produse, care includeau spanac, ardei roșu, sfeclă roșie, kaki. Conform descrierii, ai

1. N. trad.: În engleză, „Miracle Creek" înseamă „Pârâul Miracolelor"

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

fi zis că era ceva foarte strident, dar era chiar opusul. Toate acele culori păreau să se atenueze una pe alta, oferind un aspect general elegant și plăcut.

Tribunalul se afla la baza unui dâmb, care era flancat de viță de vie plantată în linii drepte până în vârful dealului. Precizia geometrică oferea calm și părea foarte potrivit pentru o clădire a justiției să fie înconjurată de rânduri ordonate de viță de vie.

În acea dimineață, privind clădirea tribunalului, cu coloanele sale albe, înalte, lui Young îi trecuse prin minte gândul că se afla mai aproape de ceea ce reprezenta America decât se așteptase vreodată. Pe când se afla încă în Coreea și Pak decisese ca ea să se mute cu Mary în Baltimore, Young mersese în librării și răsfoise cărți cu imagini din America: Capitoliul, zgârie-norii din Manhattan, Inner Harbor[1]. Pe parcursul celor cinci ani petrecuți în America, nu văzuse niciuna dintre acele atracții turistice. În primii patru ani lucrase la o alimentară situată la 3 km de Inner Harbor, dar cartierul era numit „ghetou" de oamenii din zonă, deoarece era plin de case cu scânduri la ferestre și sticle sparte pe străzi. Un mic seif din sticlă antiglonț: aceea fusese America pe care o văzuse ea până în acel moment.

Era ciudat cât de disperată fusese să evadeze din acea lume dură și totuși cât de mult îi lipsea în acel moment. Miracle Creek era un orășel izolat, cu locuitori care trăiau acolo de mult timp (de generații, conform spuselor lor). Se gândise că aveau să fie destul de distanți cu ei, așa că se concentrase pe a se împrieteni cu una dintre familiile din apropiere, niște oameni care îi păruseră extrem de drăguți. Cu toate acestea, în timp, realizase că nu erau drăguți, ci mai degrabă neprietenoși într-un mod cât mai politicos. Young cunoștea acel gen de oameni. Propria ei mamă aparținuse acelei specii de oameni

1. N. trad.: Inner Harbor este un port maritim istoric și un punct de atracție turistică pentru Orașul Baltimore.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

care se foloseau de bunele maniere pentru a masca ostilitatea, asemenea oamenilor care foloseau parfumul pentru a masca mirosurile neplăcute și, cu cât mirosul era mai neplăcut, cu atât utilizau mai mult parfum. Politețea lor exagerată și rigidă, precum zâmbetul constant, cu buzele strânse al soției și modul în care soțul folosea cuvântul „doamnă" la începutul și sfârșitul *fiecărei* propoziții, o ținuseră pe Young la distanță și îi consolidaseră statutul de străină. În ciuda faptului că majoritatea clienților ei fideli din Baltimore erau oameni arțăgoși, care înjurau și erau nemulțumiți de absolut tot, de la prețurile pe care le considerau prea piperate, la sucurile prea calde și la mezelurile prea subțiri, măcar impolitețea lor era sinceră și exista un fel de intimitate în urletele lor, asemenea fraților care se ceartă între ei, fără a încerca să mascheze acest lucru.

Odată ce Pak li se alăturase în America în anul precedent, începuseră să-și caute o locuință în Annandale, orășelul coreean din zona D.C., care era situat la o distanță rezonabilă de Miracle Creek. Dar incendiul schimbase totul și încă se mai aflau în locuința lor „temporară". O cocioabă dărăpănată dintr-un oraș dărăpănat care nu se asemăna deloc cu imaginile din cărți. Până în acel moment, cel mai sofisticat loc pe care îl vizitase Young în America fusese spitalul în care zăcuseră Pak și Mary luni la rând după explozie.

ÎN SALA DE JUDECATĂ ERA UN ZGOMOT PUTERNIC. Nu din cauza persoanelor prezente – victimele, avocații, jurnaliștii și oricine o mai fi fost acolo – ci din cauza celor două aparate de aer condiționat în stil vechi, montate pe geamurile din spatele judecătorului. Acestea scoteau un zgomot asemănător mașinilor de tuns iarba ori de câte ori

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

porneau și se opreau, ceea ce se întâmpla la intervale diferite de timp, deoarece nu erau sincronizate – mai întâi pornea unul, apoi celălalt și tot așa, precum strigătele de împerechere ale unor animale mecanice. Atunci când erau pornite, aparatele huruiau și troncăneau, fiecare cu altă intensitate, dându-i lui Young senzația că are mâncărimi în urechi. Îi venea să-și bage degetul mic adânc în ureche, până la creier și să se scarpine.

Pe plăcuța din hol scria că tribunalul era un obiectiv istoric, construit cu 250 ani în urmă și se solicitau donații către Societatea de Conservare a Tribunalului din Pineburg. Young clătinase din cap la gândul acelei societăți al cărei singur obiectiv era să împiedice modernizarea acelei clădiri. Americanii erau atât de mândri de lucrurile vechi de câteva sute de ani, de parcă vechimea lor reprezenta adevărata valoare (bineînțeles că acea filosofie nu se aplica și în cazul oamenilor). Ei nu realizau că restul lumii aprecia America tocmai pentru faptul că nu era veche, ci modernă și nouă. Coreenii erau tocmai opusul. În Seul, ar fi existat o Societate de Modernizare dedicată înlocuirii podelelor „antice" din lemn de esență tare și a meselor din pin, cu marmură și oțel.

— Toată lumea în picioare. Începe ședința Tribunalului Penal din Districtul Skyline, prezidă Onorabilul Frederick Carleton III, zise aprodul și toată lumea se ridică, mai puțin Pak. Mâinile lui strânseră brațele scaunului cu rotile, iar venele verzui de pe mâinile și încheieturile lui ieșiră la suprafață ca și când ar fi încercat să-și determine brațele să-i susțină greutatea corpului. Young vru să-l ajute, dar se opri, realizând că a necesita ajutor pentru o acțiune atât de simplă precum ridicatul în picioare l-ar fi demoralizat și mai tare decât dacă nu s-ar fi ridicat deloc. Lui Pak îi păsa foarte mult de felul în care era perceput de ceilalți, de respectarea regulilor și de așteptări. De fapt, acelea erau principiile esențiale ale coreenilor, deși ei nu-i păsase niciodată de ele, deoarece,

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

conform spuselor lui Pak, bogăția de care se bucurase familia ei îi oferise luxul de a nu fi nevoită să respecte astfel de principii. Cu toate acestea, îi înțelegea frustrarea cauzată de faptul că era singura persoană care stătea jos din toată mulțimea. Acel lucru îl făcea să se simtă vulnerabil, ca un copil, iar ea trebuia să se abțină de la a-l îmbrățișa și a-i ascunde rușinea.

— Liniște în sală! Pe rolul instanței se află acțiunea numărul 49621 formulată de Commonwealth Virginia împotriva D-nei Elizabeth Ward, spuse judecătorul și bătu din ciocan. În acel moment, ambele aparate de aer condiționat se opriră, iar sunetul de lemn lovit pe lemn reverberă pe tavanul strâmb și rezonă în liniștea din sală.

Era oficial: Elizabeth era inculpata. Young simți o furnicătură în piept, ca și când o celulă latentă de ușurare și speranță s-ar fi spart și ar fi produs mici descărcări de electricitate prin tot corpul ei, eliminând frica ce-i acaparase viața. Deși trecuse aproape un an de când Pak fusese exonerat de acuzații și Elizabeth fusese arestată, Young nu crezuse cu adevărat că acela avea să fie sfârșitul și se întrebase dacă nu cumva era o capcană și că, în acea zi, când avea să înceapă procesul, ea și Pak aveau să fie anunțați drept pârâți. Dar așteptarea luase sfârșit și, după mai multe zile de dovezi prezentate instanței – „dovezi copleșitoare", conform spuselor procurorului – Elizabeth avea să fie găsită vinovată, iar ei aveau să-și primească banii din asigurare și aveau să-și reconstruiască viața. Viața lor avea să-și reia cursul.

Jurații intrară în sală. Young îi privi pe acei oameni, șapte bărbați și cinci femei, care credeau în pedeapsa capitală și care juraseră că erau dispuși să voteze pentru moartea prin injecție letală. Young aflase acel lucru cu o săptămână în urmă. Procurorul fusese într-o dispoziție foarte bună și, când Young îl întrebase care era motivul, el îi explicase că jurații care aveau potențialul de a fi înțelegători în ceea ce

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

privea situația lui Elizabeth fuseseră eliminați deoarece erau împotriva pedepsei cu moartea.

— Pedeapsa cu moartea? Prin spânzurare? îl întrebase ea.

Probabil că alarmarea și dezgustul ei fuseseră evidente, pentru că zâmbetul de pe fața lui Abe dispăru.

— Nu, prin injecție. Medicamente administrate intravenos. Nu este deloc dureros.

El îi explicase că nu existau șanse prea mari ca Elizabeth să primească pedeapsa cu moartea și că era doar o posibilitate; cu toate acestea, Young nu suporta gândul de a o vedea pe Elizabeth acolo, cel mai probabil înfricoșată de faptul că trebuia să privească în ochi niște oameni care dețineau puterea de a-i pune capăt zilelor.

Young se forță să o privească la masa apărării. Arăta ca un avocat, cu părul blond prins într-un coc, îmbrăcată într-un costum verde, purtând perle la gât și pantofi cu toc. Young aproape că nu o recunoscuse; arăta complet diferit acum față de imaginea cu care era obișnuită, cu coada de cal răvășită, pantalonii de trening șifonați și șosetele de modele diferite pe care le purta de obicei.

În mod ironic, dintre toți părinții pacienților lor, Elizabeth era cea mai împrăștiată, dar cu toate acestea, avea copilul cel mai ușor de controlat. Spre deosebire de restul pacienților, Henry, singurul ei copil, fusese un băiețel manierat, care putea merge, putea vorbi, mergea singur la toaletă și nu avea crize. Pe parcursul prezentării inițiale, când mama gemenilor cu autism și epilepsie o întrebase pe Elizabeth: *„Scuze, dar din ce motiv este Henry aici? Pare atât de normal”*, Elizabeth se încruntase de parcă ar fi fost ofensată de acele vorbe, după care enumeră o întreagă listă de afecțiuni: tulburare obsesiv-compulsivă, ADHD, tulburări de spectru autist și deficiențe senzoriale, anxietate. Ulterior îi spusese și cât de greu îi era să-și petreacă tot timpul căutând tratamente experimentale. Nu păruse să realizeze cum sunau nemulțumirile ei atunci

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

când era înconjurată de copii în scaune cu rotile și cu tuburi de alimentare.

Judecătorul Carleton îi ceru lui Elizabeth să se ridice în picioare. Young se așteptase ca Elizabeth să izbucnească în lacrimi în timp ce judecătorul citea acuzațiile sau măcar să se înroșească, cu privirea ațintită în podea. În schimb, Elizabeth privi juriul fix în ochi. Young îi studie fața lipsită de expresie, întrebându-se dacă nu simțea nimic pentru că era în șoc. Dar în loc să pară distrasă, Elizabeth părea liniștită, aproape fericită. Poate că Young se obișnuise atât de tare cu încruntările îngrijorate de pe fața lui Elizabeth, încât în lipsa lor, ea părea mulțumită.

Sau poate că ziarele avuseseră dreptate. Poate că Elizabeth fusese atât de disperată să scape de fiul ei, încât acum, că era mort, ea își găsise în sfârșit liniștea. Poate că fusese întotdeauna un monstru.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MATT THOMPSON

AR FI DAT ORICE să nu trebuiască să se afle acolo în acea zi. Nu și-ar fi dat tot brațul drept pentru asta, dar cu siguranță și-ar fi dat cele trei degete rămase. Oricum era deja un ciudat cu degete lipsă, ce mai conta încă unul? Nu voia să vadă reporteri sau blițuri atunci când își acoperea fața cu mâinile, ba chiar îi crăpa obrazul de rușine la gândul că blițurile aveau să facă și mai vizibile cicatricele care-i acopereau ciotul ce mai rămăsese din mâna lui dreaptă. Nu voia să audă șoapte de tipul: *„Uite, este doctorul acela infertil!"* și nici nu voia să dea ochii cu Abe, procurorul care îl privise la un moment dat cu capul înclinat ca și când ar fi studiat un puzzle greu de rezolvat și îl întrebase: *„Tu și Janine nu v-ați gândit niciodată la posibilitatea adopției? Am auzit că în Coreea sunt o grămadă de copii pe jumătate albi."* Nu voia să vorbească cu rudele sale prin alianță care își lăsau simultan privirile în jos când îi vedeau rănile. Și nu voia să o audă pe Janine certându-i pentru rușinea pe care o afișau față de orice defect vizibil, lucru pe care ea îl diagnosticase drept încă una dintre prejudecățile și intoleranțele „tipic coreene". Și mai mult decât orice altceva, nu voia să vadă pe nimeni de la Submarinul Miracol, nici pe ceilalți pacienți, nici pe Elizabeth și, cu siguranță, nu pe Mary Yoo.